

Igo Gruden:

Pri meni si.

Pri meni si, — zakaj še mislim nate?
 Kot zlat oblak si mojih srečnih dni:
 kam grejo v solncu daljne mu poti,
 kam v solncu nad menoj smeri vse zlate?

Pri meni si, — kaj še o tebi sanjam?
 Kot vonj si rož opojnih iz daljav,
 ki meni le dehtijo v tih pozdrav:
 ker ljubim te, samó o tebi sanjam.

Pri meni si, — o, kam za tabo gledam?
 Ker si oblak, ki je iz mene vstal
 in samo cvet, ki je od mene pal,
 da si pri meni, komaj se zavedam.

Stano Kosovel:

Kadar vstanemo ...

Kadar kriknemo, kadar vstanemo,
 kadar iz robstva jeklenega planemo,
 kadar spet ustnice sinje zardijo, napete vzdrhté —
 gorjé, gorjé! . . .

Kadar žené gladujoče zajokajo,
 kadar otroci prezebli zastokajo
 in bolečine do smrti razpasejo se, zaskelé, —
 gorjé, gorjé! . . .

Kadar dorasli zanamci spoznajo
 našo usodo in bruhnejo v vstajo,
 kadar pesti zavihté se, in v prsih strasti zaplamté —
 gorjé, gorjé! . . .